

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8214205486
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8214205486.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcov: 1. U. K., nar. XX.XX.XXXX, I. XXXX/X, XXX XX H. - S. W., 2. U. T., nar. XX.XX.XXXX, R. XXXX/XX, XXX XX H. - S. W., 3. Z. G., nar. XX.XX.XXXX, T. Q. Z. XX, XXX XX F., 4. Y. G., nar. XX.XX.XXXX, X. XXXX/XX, XXX XX H. - S. W., zastúpených: JUDr. Vierošlava Vočková, advokát s.r.o., Slovenská 69, 080 01 Prešov, IČO: 47 250 631, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Vierošlava Bednárová, proti žalovaným: 1. I. N. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX H., 2. V. U. D. rod. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. R. XXXX/XX, XXX XX H., (pôvodne žalovaný: H. Y., Z., XXX XX H. Y., V.: XX XXX XXX, zastúpenému: JUDr. Ján Jurč, advokát, Partizánska 5, 085 01 Bardejov,) o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a o určenie do dedičstva, o odvolaniach strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 6C 155/2014-534 zo dňa 11.03.2020 takto

rozhodol:

I. Pripúšťa, aby do konania na miesto doterajšieho žalovaného vstúpili:

žalovaný v 1. rade I. N. Y., narodený XX.XX.XXXX bytom C. XXXX/XX, XXX XX H.

a

žalovaná v 2. rade V. U. D. rodená Y., narodená XX.XX.XXXX, bytom C. D. R. XXXX/XX, XXX XX H..

II. Potvrďuje rozsudok.

III. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa títo domáhali určenia, že žalobkyňa v 1. rade je podielovou spoluvlastníčkou parcely C KN č. XXXX/X v podiele X/X a určenia, že N. G. bol ku dňu svojej smrti podielovým spoluvlastníkom tejto nehnuteľnosti a v X/X táto patrí do dedičského konania po ňom, že nebol N. G. bol ku dňu svojej smrti podielovým spoluvlastníkom tejto nehnuteľnosti v rozsahu X/X a patrí do dedičského konania po ňom, ako aj to, že nebol Y. G. bol ku dňu svojej smrti podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti v rozsahu X/X a táto patrí do dedičského konania po ňom.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil tento skutkový stav:

„C. mpč. XXX/XX zapísaná v pozemnoknižnej zápisnici č. XXX, kat. úz. S. W. (č.l. XX, XXX) ako lúka v celosti vo vlastníctve N. C., zodpovedajúca podľa stavu EN parcele č. XXXX/XX o výmere X XXX mX bola

podľa geometrického plánu č. XXX-XXX-XX z X.XX.XXXX (č.l. XXX-XXX) zrušená a zlúčená do parcely EN XXXX/XX - zastavaná plocha a nádvorie X XXX m². Z rozhodnutia č. XXXX/XX-XXX zo X.X.XXXX bolo zistené, že táto parcela bola predmetom vyvlastňovacieho konania vedeného vtedajším B. D.y B. v H. na žiadosť Čs. D. H. Y. z XX.X.XXXX dokumentovanej v zmysle ustanovení § 45 vyhlášky č. 144/59 Úr. V. a že tejto žiadosti XX.X.XXXX predchádzalo konanie v kancelárii I. S. W.. Týmto rozhodnutím malo dôjsť k vyvlastneniu okrem iného aj parcely mpč. XXX/XX vedenej v záp. č. XXX stotožnenej s parcelou EN č. XXXX/XX vo výmere X XXX m², vlastnícky vedenej na N. C., S. W. č. XX, ktorý však v tom čase nežil, čo nebolo medzi stranami sporné (v zmysle uznesenia štátneho notárstva sp. zn. D XXX/XX z XX.X.XXXX zomrel X.X.XXXX) a to za náhradu v náhradnom pozemku, ktorý mal podľa znenia predloženého rozhodnutia č. XXXX/XX-XXX na písomnú žiadosť poskytnúť finančný odbor B. v H..

Medzi stranami sa ukázalo v priebehu konania ako nesporné, že žalobcom ani ich právnym predchodcom nebol za vyvlastňovaný pozemok pridelený finančným odborom B. náhradný pozemok, o čom svedčí aj oznámenie B. úradu v H. č. XX/XXXXX-práv/XXX zo X.X.XXXX (č.l. 127), podľa ktorého v evidencii žiadostí občanov o pridelenie náhradného pozemku, ktorá sa viedla na bývalom majetkovoprávnom oddelení finančného obvodu B. v H. nie je evidovaná žiadosť N. C., S. W. č. XX o pridelenie náhradného pozemku za pozemky, ktoré boli vyvlastnené rozhodnutím B. D. B. v H. č. XXXX/XX-XXX zo X.X.XXXX. Sporné však medzi stranami bolo, či rozhodnutie Odboru výstavby a energetiky B. v H. č. XXXX/XX-XXX zo X.X.XXXX nadobudlo právoplatnosť, keďže vlastník vedený k mpč. XXX/XX, záp. č. XXX, N. C. v čase prebiehajúceho vyvlastňovacieho konania nemal právnu subjektivitu z dôvodu úmrtia pred podaním žiadosti o vyvlastnenie z 28.3.1968.

Z doloženého súpisu hlásení a listín pre zápis zmien v evidencii nehnuteľností za rok XXXX vyplýva, že pod pol. v. z. X/XXXX bolo na podklade rozhodnutia doručeného B. dňa 20.6.1969 (označeného značkou 2215/68-II) zapísané v evidencii nehnuteľností zrušenie parcely EN č. XXXX/XX o výmere X XXX m² na mene N. C. a jej zlúčenie s parcelou EN č. XXXX/XX, ktorej výmera bola zmenená na X XXX m² a rovnako bola zapísaná aj zmena vlastníka zlúčenej parcely EN č. XXXX/XX na Čs. štát - Čs. D. H. kúpele na podklade „Rozhodnutia B. - odboru výstavby D. Y. v Y. a geometrického plánu č. XXX-XXX-XX“. Na základe tohto zápisu tak parcela EN č. XXXX/XX, pôvodne kat. úz. S. W., neskôr kat. úz. H. začala byť vedená na Čs. D. H. Y. na LV č. XXXX. Po technicko-hospodárskom meraní bola parcela EN č. XXXX/XX pod pol. v. z. XXX/XX prečíslovaná na parcelu EN č. XXXX/X - zastavaná plocha o výmere X XXX m² (viď. oznámenie Okresného úradu H. č. OU-BJ-Y z X.XX.XXXXX na č.l. XXX), kedy súčasne začali byť na označenom LV vedené aj parcely EN č. XXXX/X - zastavaná plocha o výmere XXX m² a parcela EN č. XXXX - zastavaná plocha o výmere XXX m². Porealizačné zameranie stavieb na parcelách EN č. XXXX/X a XXXX (skleníky a plynová kotolňa) bolo zapísané až na podklade geometrického plánu I. W. č. XXX-XX/X-XX z XX.X.XXXX pod pol. v. z. XXX/XXXX a rozhodnutia I. úradu H. č. XXX/XX z XX.X.XXXX a č. XX/XXXX z XX.X.XXXX o pridelení súpisných čísel stavieb pod pol. v. z. XXX/XX, pod ktorou bol súčasne zrušený LV č. XXXX, kat. úz. H. a nehnuteľnosti tam predtým vedené prepísané na LV č. 9, kat. úz. H., na ktorom bolo vedené vlastníctvo pre G. W. Y. H. Y., V.: XX XXX XXX (Z XXX/XX, pol. v. z. XXX/XX). Na označenom LV č. 9, kat. úz. H. bola parcela č. XXXX/X vedená pod por. č. XXX, najskôr o výmere X XXX (X XXX) m², ktorá bola pod pol. v. z. XXXX/XX zmenená na výmeru X XXX m², pod pol. v. z. XXXX/XX na výmeru XXX m² (táto zmena vyplýva zo zápisu geometrického plánu vyhotoveného spoločnosťou K. H., s.r.o. X.X.XXXX pod č. XX/XXXX na vytvorenie parciel C KN č. XXXX, XXXX/X, XXXX/X-XXXX/XX na návrh evidovaného vlastníka z X.X.XXXX - č.l. XXX) a nakoniec bola parcela C KN č. XXXX/X zastavaná plocha o výmere XXX m² z tohto LV pod pol. v. z. XXX/XX odpísaná na iný LV a to na základe prevodu kúpnu zmluvou z 23.1.2017 na spoločnosť X. V., XXX XX H. Y. XXXX, V.: XX XXX XXX (č.l. XXX spisu). Z dokumentácie zabezpečenej cestou katastra nehnuteľností ďalej vyplýva, že k odstráneniu stavby súp. č. XXXX/X „Z. G. H. Y.“ došlo na základe rozhodnutia I. H. č. ŽP XXXX/XXXX zo 4.2.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29.2.2016.

Zo žalobkyňou v 1. rade predložených žiadostí z 12.6.2014, 10.4.2008, 6.5.2008, 31.3.2008 vyplýva, že žalovaný nimi bol vyzývaný k predloženiu listinných dôkazov o nadobudnutí vlastníctva parcely mpč. XXX/XX, ako aj náprave jeho prípadného nezákonného zabratia uzavretím prevodnej zmluvy k pozemku na žalobkyňu v 1. rade. Z kópie žiadosti z 15.4.1996 (č.l.123) doručenej žalovanému 17.4.1996, vyplýva, že ňou Y. G. (právnym predchodca žalobcu v 4. rade) žalovaného požiadal o vyplatenie finančnej náhrady za parcelu mpč. XXX/XX - roľa o výmere X XXX m², ktorá mala byť vyvlastnená rozhodnutím č. XXXX/XX zo X.X.XXXX, pričom podaním doručeným 12.6.1996 svoju žiadosť dokladoval kópiou rozhodnutia B. D. B. v H. č. XXXX/XX-XXX zo X.X.XXXX.

Z rozhodnutia C. úradu v H. č. XXX/XXXX z XX.X.XXXX vyplýva, že ním podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych práv k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku bolo rozhodnuté, že I. N. (uvedená aj v spornom vyvlastňovacom rozhodnutí č. XXXX/XX-XXX zo X.X.XXXX) spĺňa podmienky zákona na vydanie nehnuteľnosti podľa § 6 ods. 1 písm. h) označeného zákona z dôvodu, že pozemok v kat. úz. S. W. pôvodne vedený v poz. kn. záp. č. XXX, mpč. XXX/XX pod H a H v podiele XX/XXX-in na jej mene, roľa o výmere X XXX m², prešiel do vlastníctva štátu v dôsledku vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady. Zároveň podľa § 11 ods. 2 označeného zákona C. úrad v H. rozhodol, že I. N. má právo, aby sa jej bezodplatne previedli do vlastníctva iné pozemky vo vlastníctve štátu a správe G. a ak s týmto prevodom nebude súhlasiť, má nárok na náhradu podľa § 16 ods. 1 označeného zákona.

Podľa úradného záznamu z 18.3.1968 napísaného na I. národnom výbore v S. W. (č.l. 126) sa vo veci vyriešenia pozemkov pre výstavbu skleníka v H. Y. na označenom mieste uskutočnilo jednanie, na ktorom zástupca Q.. štátnych Y. oboznámil zainteresovaných o plánovanej výstavbe skleníka a prítomným užívateľom ponúkol za dotknuté parcely kúpnu cenu X,XX Y. za X m². Jednania sa podľa záznamu zúčastnili aj N. G., Y. G. a N. I., ktorí výhradu k odpredaju nevzniesli, ale požadovali vyplatenie sumy XX,- Y. za 1 m².

Podľa rozhodnutia I. národného výboru, odboru výstavby v H. z X.XX.XXXX došlo v prospech Q.. štátu I. v H. za účelom zriadenia W. H.. Y. aj parcel mpč. XXX a XXX, záp. č. XX vo výmere X XXX m², ku ktorým mali vedené vlastnícke práva aj N. I. v X/XX-inách, N. G. v X/XXX-ine, N. G. v X/XX-ine a Y. G. v X/XX-ine, celkovo ocenených v sume XXX,- Y., náhradu ktorú bol žiadateľ povinný vložiť na účet D. G. v H. do 2 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Zo spisu sp. zn. D XXX/XX (č.l. XXX-XXX) vedeného v dedičskej veci po N. C., zomr. X.X.XXXX bolo zistené, že v čase vedenia tohto dedičského konania (r. XXXX) pripadali ako dedičia do úvahy vnuci: N. I., nar. XX.XX.XXXX po nebohej Z. I., rod. C. a N. G., nar. X.X.XXXX, N. G., nar. XX.X.XXXX a Y. G., nar. XX.X.XXXX po nebohej I. G.. Podľa lustra z XX.X.XXXX na osobu poručiťľa boli vedené nehnuteľnosti vedené v poz. kn. záp. č. XX pod mpč. XXX - roľa o výmere X XXX m² v XX/XXXX-inách, v poz. kn. záp. č. XXX pod mpč. XXX - roľa o výmere X XXX m² v X-ine a v poz. kn. záp. XXX pod mpč. XXX/XX - roľa o výmere X XXX m² v X/X-ine, kat. úz. S. W.. Na pojednávaní konanom 23.3.1976 prítomní dedičia odhadli cenu dedičstva v sume 1.240,- Y. a súčasne prehlásili, že časť z týchto nehnuteľností bola vyvlastnená za protihodnotu XXX,- Y., ktoré sú zložené v G.. D. a že zbytok poľnohospodárskych nehnuteľností je združený v N.. Následne D. notárstvo v H. vydalo 23.3.1976 uznesenie, ktorým potvrdilo, že majetok poručiťľa pozostávajúci z nehnuteľností označených vyššie, ktorých časť bola vyvlastnená, nadobudli vnuci N. I. v X-ine a N. G., N. G. a Y. G. spolu v X-ine. V odôvodnení označeného uznesenia bolo ozrejmené, že predmetom dedenia sa stali len poľnohospodárske nehnuteľnosti v menšej výmere, ktoré boli združené v N.. Opravným uznesením Okresného súdu H. sp. zn. D 147/1976 z 23.7.2014 bolo v uznesení D. notárstva sp. zn. D XXX/XX z 23.3.1976, ktoré nadobudlo právoplatnosť 4.5.1976 opravené označenie mpč. XXX/XX v poz. kn. záp. č. XXX.

Zo spisu sp. zn. D XXX/XX (č.l. XXX-XXX) vedeného v dedičskej veci po N. I., nar. XX.XX.XXXX, zomrelom X.X.XXXX bolo zistené, že dedičmi po menovanom boli bývalá manželka I. I., nar. X.X.XXXX, N. I. nar. XX.XX.XXXX, Q. I., nar. XX.X.XXXX, žalobkyňa v 1. rade a I. I., nar. XX.X.XXXX. C. rozhodnutia sp. zn. D XXX/XX z XX.X.XXXX mala nadobudnúť mpč. XXX/XX v záp. č. XXX/XX v podiele X-iny žalobkyňa v 1. rade, podľa doplňujúceho lustra z 10.12.1991 označená nehnuteľnosť bola v označenej poz. kn. záp. vedená na meno N. C. a v evidencii nehnuteľností bol pre dotknuté parcely vedený tzv. hluchý LV č. XXX bez uvedenia parcelného čísla a ostatných identifikačných údajov pozemkov zapísaných na základe rozhodnutia D XXX/XX, podľa poz. kn. záp. č. XX,XXX a XXX.

Z osvedčenia o dedičstve sp. zn. XD/XX/XXXX z 30.8.2012 vyplýva, že po Y. G., nar. XX.X.XXXX, zomr. X.X.XXXX prichádzajú do úvahy ako dedičia N. R., nar. XX.X.XXXX, I. C., nar. XX.X.XXXX, G. G., nar. XX.X.XXXX a žalobca v 4. rade. Z jeho obsahu nevyplýva, že by predmetom dedenia bola parcela mpč. XXX/XX, kat. úz. S. W., alebo iná s ňou stotožnená parcela reg. C KN.

Z osvedčenia o dedičstve sp. zn. 3D XXX/XXXX z 18.9.2013 a osvedčenia o dedičstve sp. zn. D XXX/XX z 19.5.1998 vyplýva, že po N. G., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX prichádzajú do úvahy ako dedičia

I. G., nar. X.X.XXXX a žalobkyňa v 3. rade. Z ich obsahu nevyplýva, že by predmetom dedenia bola parcela mpč. XXX/XX, kat. úz. S. W., alebo iná s ňou stotožnená parcela reg. C KN.

Z osvedčenia o dedičstve sp. zn. 6D XX/XXXX z 13.7.2016 a osvedčenia o dedičstve sp. zn. D XXX/XX z 27.8.1996 vyplýva, že po N. G., nar. X.X.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX prichádzajú ako dedičia do úvahy žalobkyňa v 2. rade, I. N., nar. X.X.XXXX, S. G., nar. XX.X.XXXX a K. I., nar. X.X.XXXX. Z ich obsahu nevyplýva, že by predmetom dedenia bola parcela mpč. XXX/XX, kat. úz. S. W., alebo iná s ňou stotožnená parcela reg. C KN.“

3. Vec bola súdom prvej inštancie právne posúdená v zmysle ustanovení § 137 písm. c/ CSP, § 80 písm. c/ OSP, § 77 a § 191 CSP, pričom súd prvej inštancie dospel k záveru, že pre konanie a rozhodnutie o nároku žalobcov je nutné naplnenie procesných podmienok pre tento typ konania vrátane splnenia podmienky naliehavého právneho záujmu ako aj toho, či sa vo veci koná so všetkými subjektmi, ktoré sa takéhoto typu konania musia zúčastniť. Dospel k názoru, že bola splnená podmienka naliehavého právneho záujmu, no v danom prípade nebola splnená podmienka zachovania nerozlučného spoločenstva, pričom v sporoch s inými osobami týkajúcimi sa veci alebo majetkových práv patriacich do dedičstva sa uvedený vzťah dedičov k poručiteľovmu majetku prejavuje tým, že títo majú postavenie nerozlučných spoločníkov, nakoľko ide o také spoločné práva a povinnosti, že sa rozhodnutie v spore musí vzťahovať na všetkých dedičov.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto podmienka nebola splnená a teda v konaní sa nezúčastňovali všetci dedičia pôvodného pozemnoknižného vlastníka N. C., ktorý zomrel XX.XX.XXXX, respektíve právni nástupcovia po jeho dedičoch, ktorými boli N. I., pričom právna subjektivita okrem žalobkyne v 1. rade, trvala minimálne aj u I. I. narodenej XX.XX.XXXX a I. I. narodeného XX.XX.XXXX, N. G., kedy voči tomuto právna subjektivita ku dňu rozhodovania súdu okrem žalobkyne v 2. rade trvala aj u I. N. narodenej XX.XX.XXXX a S. G. narodeného XX.XX.XXXX i K. I. narodenej XX.XX.XXXX, vo vzťahu k N. G. okrem žalobkyne v 3. rade svedčala právna subjektivita aj pre I. G. narodeného XX.XX.XXXX a vo vzťahu ku Y. G. svedčala subjektivita okrem žalobcu v 4. rade aj u N. R. narodenej XX.XX.XXXX, I. C. narodenej XX.XX.XXXX a G. G. narodeného XX.XX.XXXX.

5. Je teda zrejmé, že vo vzťahu k časti žalobného nároku, ktorou sa žalobcovia v 2. až 4. rade domáhali určenia parcely C KN č. XXXX/X v podiele po X/X do dedičstva po N. G., N. G. a Y. G. sa konania nezúčastnili všetci ich dedičia napriek tomu, že ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 CSP a tento procesný nedostatok, za ktorého označenie zodpovedajú žalobcovia, nebol odstránený v priebehu prvoinštančného konania. Táto skutočnosť odôvodňuje zamietavé rozhodnutie v časti žalobného nároku na určenie, že vec patrí do dedičstva.

6. Rovnakou procesnou vadou je konanie postihnuté aj vo vzťahu k žalobnému nároku žalobkyne v 1. rade o určenie podielového spoluvlastníctva k parcele C KN č. XXXX/X v podiele X/X, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplýva, že v dedičskom konaní po N. C. nebola parcela mpč. XXX/XX predmetom dedenia, nakoľko táto bola osem rokov predtým predmetom vyvlastňovacieho konania, a to v roku XXXX o čom mali vedomosť aj účastníci dedičského konania pod sp.zn. D XXX/XXXX ako vyplýva z obsahu vyhlásenia účastníkov do zápisnice, z ktorého vyplýva, že predmetom dedenia sú len poľnohospodárske nehnuteľnosti v menšej výmere, ktoré sú združené v N.. Tomuto nasvedčuje aj úradný záznam spísaný na I. v S. W. XX.XX.XXXX pred podaním žiadosti o vyvlastnenie B. žiadateľom Q. D. H. Y. Nešlo o mylné vyhlásenie dedičov, nakoľko k tomuto záveru nepostačuje poukaz na rozhodnutie I. H. z XX.XX.XXXX, v ktorom je uvedená odlišná cena náhrady vyvlastneného pozemku (863 Y.) v porovnaní so sumou uvedenou účastníkmi dedičského konania (XXX Y.), keďže pozemky mpč. XXX a XXX vedené v pozemkovo-knižnej zápisnici XX k.ú. S. W. boli už v tom čase vo vlastníctve dedičov N. C. na rozdiel od poľnohospodárskych nehnuteľností, ktoré boli prejednané v dedičskom konaní vedenom pod sp.zn. D XXX/XXXX. Súd nemal za preukázané tvrdenie žalobcov, že štátnemu notárovi bolo dedičmi N. C. mylne predložené rozhodnutie I. v H. z XX.XX.XXXX, nakoľko v tomto smere nie je zápis zápisnice z pojednávania z 23.03.1976 a ani sa takéto rozhodnutie v spise D XXX/XXXX nenachádza. Žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali skutočnosť, že iná parcela, ktorej bol poručiteľ vlastníkom mohla byť v inom vyvlastňovacom konaní predmetom vyvlastnenia neboli navrhnuté, preto je logickým záverom, že jediná parcela, ktorá bola vedená na mene poručiteľa a ktorá bola pred vedením dedičského konania v roku 1976 vyvlastňovaná a o ktorej by mali mať právni predchodcovia žalobcov vedomosť bola parcela mpč. XXX/XX k.ú. S. W.. Z uvedeného dôvodu bolo jedinou možnosťou domáhania sa určiť, že parcela

C KN č. XXXX/X v podiele X/X patrí do dedičstva po N. I., respektíve N. C., a to v konaní, ktorého účastníkmi by boli všetci dedičia pripadajúci do úvahy. Aj v tejto časti žaloby došlo k jej zamietnutiu z dôvodu pochybenia pri stanovení nutného okruhu účastníkov konania.

7. Ďalším dôvodom pre zamietnutie žaloby bola skutočnosť, že z obsahu LV č. X v k.ú. H. bolo zistené, že došlo k vlastníckym zmenám, ktoré sa dotýkajú parcely C KN č. XXXX/X, kedy na základe darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena sa stali vlastníkmi nehnuteľnosti, ktorých súčasťou je aj parcela, ktorá je predmetom tohto konania I.. N. Y. a V.. U. D.. Zo strany žalobcov nebol pred prevodom nehnuteľnosti navrhnutý zápis poznámky na LV č. 9 o začatí tohto konania v zmysle § 228 ods. 2 CSP, respektíve § 159a OSP a tým, že v tejto časti žaloba nebola v čase rozhodnutia súdu vedená proti aktuálnym vlastníkom vo vzťahu, ku ktorým nie sú dané ani podmienky rozšírenia subjektívnej závislosti tohto rozsudku, čo je ďalším dôvodom zamietnutia žaloby pre nedostatok vecnej pasívnej legitimácie žalovaného. Pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia, čo súdu prvej inštancie v zmysle § 217 CSP neumožňovalo vyhovieť žalobe ani v prípade správneho označenia okruhu účastníkov konania. Súd prvej inštancie nebol povinný poskytovať poučenie v súvislosti s týmito nedostatkami, nakoľko takúto povinnosť súdu procesný predpis neukladá a žalobcovia boli zastúpení advokátom. Vzhľadom aj na dĺžku súdneho konania súd prvej inštancie neprípustil, respektíve nevyhovел návrhu na pripustenie nových subjektov do konania, čo by znamenalo predĺženie tohto súdneho konania, pričom takýto postup súdu by vyžadoval ďalší časový priestor pre oboznámenie sa nových subjektov v konaní s týmito úkonmi, ďalšie procesné rozhodnutia a doplnenie naviazaného dokazovania.

8. Súd prvej inštancie navyše nad rámec dôvodov, pre ktoré bola žaloba zamietnutá konštatoval, že ani po prípadnom odstránení týchto nedostatkov v meritórnych otázkach doposiaľ vykonané dokazovanie nenasvedčuje tomu, aby žalobcovia boli úspešní v konaní, nakoľko žalobcovia si mohli uplatniť reštitučný nárok na pôvodnú parcelu mpč. XXX/XX, čo neučinili a v zmysle prevažujúceho názoru vyšších súdnych autorít reštitučné predpisy majú vzťah špeciálnej právnej úpravy k Občianskemu zákonníku a pokiaľ existuje takáto špeciálna právna úprava, nemožno používať úpravu všeobecnú pokiaľ predmetný účel naplňajú reštitučné predpisy, a preto by nebol daný ani naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Zároveň bolo konštatované, že nedostatok doručenia vyvlastňovacieho rozhodnutia B. z XX.XX.XXXX N. C. nebol dostatočne preukázaný, nakoľko v tom čase platný Zákon o správnom konaní umožňoval ustanoviť osobám, ktorých pobyt je neznámy, teda aj žijúcim právnym nástupcom osoby, ktorej bola nehnuteľnosť vyvlastňovaná opatrovníka, alebo podľa § 26 im doručiť správne rozhodnutie verejnou vyhláškou. To, že takto správny orgán nepostupoval nebolo žalobcami preukázané. Naopak to, že predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť vyplýva z rozhodnutia C. A. č. XXX/XXXX z XX.XX.XXXX, ktoré právoplatnosť rozhodnutia z 06.05.1968 nespochybňuje, kedy bolo priznané osobe uplatňujúcej nárok na vydanie nehnuteľnosti podľa Zákona č. 229/1991 Z.z. uznané ako dôvodné z dôvodu vyvlastnenia nehnuteľnosti bez vyplatenia náhrady. Ak by aj došlo k prevzatíu parcely mpč. XXX/XX bez právneho dôvodu, žalovanému muselo vzniknúť vlastnícke právo k tejto parcele vydržaním v zmysle vtedy platných právnych predpisov, a to najneskôr uplynutím 10-tich rokov od uplynutia lehoty pre uplatnenie reštitučného nároku, t.j. 01.01.2003, nakoľko táto nehnuteľnosť ako súčasť parcely EN č. XXXX/XX po prečíslovaní na č. XXXX/X bola preukázateľne od XX.XX.XXXX vedená v evidencii nehnuteľnosti na právneho predchodcu žalovaného, a to Q. štát a následne prepísaná na LV č. X pod položkou XXX/XX na G. W. H. Y. a po privatizačnom procese na žalovaného. Žalovaný vrátane jeho právnych predchodcov nehnuteľnosť dlhodobo dobromyseľne užívali na základe titulu, ktorým bolo rozhodnutie zo 06.05.1968 bez toho, aby mohli mať reálnu vedomosť o tom, že toto rozhodnutie nie je právoplatné. To, že nehnuteľnosť bola dlhodobo užívaná žalovaným, respektíve jeho právnymi predchodcami vyplýva aj zo samotných tvrdení žalobcov, kedy je zrejmé, že v užívaní pozemku do roku 2008 žalovaný nebol rušený. V tejto otázke nie je rozhodujúca skutočnosť, či náhrada bola poskytnutá zo strany štátu, nakoľko to nemá žiadny vplyv na oprávnenosť držby žalovaného, respektíve jeho právnych predchodcov. Nebolo preukázané, že by bola podaná žiadosť o poskytnutie náhrady terajšiemu B. a následne bolo možné poskytnutie náhrady riešiť cestou uplatnenia reštitučného nároku. Zároveň rozhodnutie o vyvlastnení malo konštitutívne právne účinky bez ohľadu na stav zápisu v pozemkovej knihe, a to dňom právoplatnosti ako to vyplýva z § 135 OZ v znení účinnom od 01.04.1964 do 31.12.1991. Z uvedeného dôvodu zápis vlastníckeho práva na osobu N. C. v pozemkovo-knižnej zápisnici č. XXX v k.ú. S. W. nepostačuje pre záver o skutočnej existencii jeho vlastníckeho práva, keď súčasne v evidencii nehnuteľnosti, ktorá bola vedená od roku 1964 tieto nehnuteľnosti reálne zapísané neboli a bol k nim vytvorený len tzv. „hlučný“ list vlastníctva č. XXX a dedičské konanie k nim v spise D XXX/XX a D XXX/

XX boli vykonané len na podklade pozemno-knižného vlastníctva bez identifikácie parciel sa stavom registra EN.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 257 CSP s poukazom na skutočnosť, že aj keď boli žalobcovia neúspešní v konaní, nebolo by spravodlivé priznať náhradu trov konania žalovanému, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa boli okrem rozdielnej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vo vzťahu reštitučných predpisov a Občianskeho zákonníka aj v tom, že prípadné zaviazanie žalobcov na náhradu trov konania, ktoré malo napraviť majetkovú krivdu z obdobia rokov 1948 až 1989 by bolo nespravodlivým.

10. Súd prvej inštancie posúdil podania žalobcov aj v zmysle ustanovení § 79 CSP, § 159a OSP, § 80 CSP, § 228 ods. 2 CSP, pričom nevyhovel návrhu žalobcov na pristúpenie I. N. Y. a V. U. D. do konania na strane žalovaného z dôvodu, že títo sa stali vlastníckmi nehnuteľnosti, ktorých súčasťou je aj sporná nehnuteľnosť. Súd uviedol, že žalobcovia nežiadali rozhodnúť o zmene subjektov na strane žalovaného, ktorému by bol súd povinný vyhovieť v prípade preukázanie prevodu práv, pričom návrh na pristúpenie ďalších žalovaných bez zmeny žalobného petitu, ktorá by mala relevantný dopad na práva a povinnosti osôb, ktorých pristúpenie sa navrhovalo, je nedôvodné.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalovaného, ktorý napadol rozhodnutie vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania, pričom poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania, ku ktorým uviedol, že dôvody, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie sú všeobecné a tieto nevyvolala ani k nim neprispela žalovaná strana. Namietol to, že k nehospodárnosti konania prispel aj žalovaný a v tejto časti považoval odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie za neurčité, nejasné a nepreskúmateľné, pričom poukázal na to, že svojim návrhmi sa snažil o odstránenie pochybností ohľadom procesných nedostatkov nerozlučného spoločenstva na strane žalobcov. Poukázal na to, že už v roku 2014 vzniesol námietku zániku nároku žalobcov, pričom napriek tomu sa touto súd nezaoberal, nezamietol žalobu už na prvom pojednávaní, preto nemožno hovoriť o tom, že žalovaný prispel k vzniku dôvodov pre nepriznanie náhrady trov konania. Poukázal na to, že už v roku 2008 bola žalobkyňa v 1. rade oboznámená s tým, že došlo k uplynutiu lehoty na uplatnenie nároku a pokiaľ žalobcovia sa nedôvodne obrátili na súd, majú za povinnosť niesť náhradu odôvodnených a účelne vynaložených trov žalovaného na bránenie svojho práva. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v časti o nároku na náhradu trov konania tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcom v 1. a 4. rade v rozsahu 100 %.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcov v 1. až 4. rade, ktorí namietli, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je v rozpore so skutkovými tvrdeniami nimi predloženými ako aj v rozpore s ustanoveniami Zákona č. 229/91 Zb. a Zákona č. 87/91 Zb.. Pokiaľ pozemok bol vyvlastnený bez spôsobilej verejnej listiny a nikdy neprešiel legálnym spôsobom na štát, je v takomto prípade vylúčené aplikovať reštitučný predpis a ani nie je možné pripustiť inštitút vydržania. Poukázali na skutočnosť, že vyvlastňovacie konanie bolo v rozpore so Zákonom č. 71/1967 Zb.z. o správnom konaní a súd vec nesprávne posúdil, keď na konanie aplikoval rozhodnutie podľa Zákona č. 87/91 Zb., či Zákona č. 229/91 Zb.z.. Žalobcovia namietli nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj to, že rozsudok je zmätočný a nepreskúmateľný. Poukázali na to, že sú dané odvolacie dôvody v zmysle ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP. Žalobkyňa v 1. rade uvádza, že jej svedčí vlastnícke právo k nehnuteľnosti titulom dedenia po svojom nebohom otcovi N. I. na základe rozhodnutia D XXX/XXXX a žalobcovia v 2. a 4. rade podľa uznesenia D XXX/XXXX v spojení s dedičskou dohodou zo dňa 10.06.2014, nakoľko právny predchodca sa nikdy nevzdal vlastníckeho práva k pozemku mpč. XXX/XX, ktorý bol bez právneho dôvodu nelegálne zobratý štátom a zlúčený do parcely č. XXXX/X k.ú. H.. Tento záver vyplýva zo správy katastra nehnuteľnosti zo dňa 29.10.2008 a toto preukazuje to, že rozhodnutia o vyvlastnení neboli doručené účastníkom konania a nemajú doložku právoplatnosti a vykonateľnosti. Z tohto dôvodu nemohol ani právny predchodca žalovaného okupovaný pozemok legálne nadobudnúť. Vyvlastňovacie konanie bolo vadné, nakoľko neboli chránené záujmy neznámych vlastníkov po zomrelých vlastníkoch nehnuteľnosti a zákonodarca uplynutím lehôt na uplatnenie nároku nezamýšľal legalizovať prevzatie veci štátom bez právneho titulu. Toto je v rozpore s § 3 Občianskeho zákonníka. Samotný žalovaný spôsobil priesťahy v konaní, pričom k prevodu pozemku došlo počas dlhotrvajúceho súdneho konania na okresnom súde. Poukázali na to, že rozhodnutia o vyvlastnení z roku XXXX sú irelevantné, o čom svedčí aj to, že táto úradná listina je poškrtaná a nesúhlasia čísla týchto rozhodnutiach, preto takéto zmätočné rozhodnutie znamená, že

aj žalovaný vedel o okupácii dotknutého pozemku a pozemok bol bez právneho dôvodu okupovaný. Zápisnica z 18.03.1968 o vyvlastnení pozemku nemá žiadne právne účinky pre žalobcov ani pre ich právnych predchodcov, nakoľko neboli účastní tohto konania. Zaväzujúcou je dedičská dohoda z rozhodnutia D XXX/XXXX o nadobudnutí pozemku mpč. XXX/XX U. K., žalobkyňou v 1. rade. Rovnako podľa dohody dedičov po nebohom Y. G. nadobudol vlastnícke právo žalobca v 4. rade Y. G. a nie je dôvodom nútiť ostatných dedičov, aby sa stali účastníkmi konania súdneho sporu ako to nesprávne v odôvodnení konštatoval súd prvej inštancie. Medzi účastníkmi konania na strane žalobcov a ich dedičmi v zmysle dedičských dohôd nie sú sporné otázky spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tohto konania a dedič netvorí v rámci procesnej legitímácie účastníkov konania nedostatok, na ktorý poukazuje v rozhodnutí súd prvej inštancie. Súd by mal zohľadniť to, že ak by vinou štátu nedošlo k nezákonnému zabratiu pozemku, dedičské konanie by bolo vykonané v súlade so zákonom a v súlade s dedičskou dohodou. Nakoľko sa v tomto prípade nevyskytol žiadny spor o dedičské právo, táto skutočnosť nie je dôvodná. Podľa rozhodnutia 3D XXX/XXXX a D XXX/XX z 18.03.2013, respektíve 19.05.1998 je preukázané, že pri nescudzení pozemku mpč. XXX/XX bolo rozhodnuté, že pozemok nadobúda žalobkyňa v 3. rade Z. G. a podľa dohody dedičov zo dňa 10.06.2014 spoluvlastnícky podiel k tejto nehnuteľnosti nadobudla aj žalobkyňa v 2. rade. Rovnako je bezprecedentné tvrdenie, že žalovaný vydržal v dobrej viere nehnuteľnosť, ktorý na štát neprešiel a žalovaný zjavne pozemok nepotreboval pre účely H. Y., nakoľko bol ďalej prevedený za súkromno-prospešným účelom. Je nutné, aby súd rešpektoval dohodu dedičov zo dňa 10.06.2014, kedy dedičia dobromyseľne súhlasili s tým, aby žalobcovia v 1. až 4. rade si svoje právo na súde uplatnili. V danom prípade boli súdom prvej inštancie ignorované relevantné dôkazy, ktoré poukázali na závažné pochybenia štátu cestou svojich úradníkov. Namietli nesprávne právne posúdenie dôvodu pre zamietnutie žaloby ohľadom absencie tých dedičov, ktorí pripadajú do úvahy v tomto konaní. V tomto prípade nemožno aplikovať ustanovenie § 78 CSP. Poukázali na skutočnosť, že došlo prevodom vlastníckych práv k sporovým pozemkom ako to bolo súdu prvej inštancie oznámené a novými vlastníkmi sa stali I. N. Y. a V. U. D.. Zároveň žalobcovia predložili súdu nové zameranie s vyznačením zmien doterajšieho právneho stavu a túto skutočnosť mal súd zohľadniť v rozsudku a v jeho petite. Poukázali na to, že prevod vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam na nových nadobúdateľov je neplatným právnym úkonom, ktorý sa prieči dobrým mravom. Z týchto dôvodov žiadali, aby konajúci súd vyhovel žalobe s poukazom na geometrický plán, ktorý bol predložený z ich strany do konania, pričom z povahy tohto podania vyplýva, že došlo by k zmene účastníka konania, nakoľko tieto skutočnosti žalobcovia oznámili aj novým vlastníkom týchto nehnuteľností. Poukázali na to, že nový účastník na strane žalovaného nemal možnosť sa vyjadriť k týmto skutočnostiam, a preto súd danému návrhu nemohol legitímne nevyhovieť. Žalovaný ako pôvodný vlastníak nezákonne nadobudnutých nehnuteľností bol v čase podania žalobného návrhu uvedený ako účastník konania a teda je právne vecne legitimovaný. Z týchto dôvodov žiadali, aby v konaní vedenom na Okresnom súde H. pod sp.zn. 6C 155/2014 súd vyhovel žalobe a po preukázanej zmene vlastníckeho práva súd mal obligatórne pokračovať v konaní s novými subjektmi. Z týchto dôvodov ide o prekrúcanie predložených faktov súdom čo mu nesvedčí, aby žalovanému nelegálne nadobudnuté vlastníctvo potvrdil ako legitímne. Súd prvej inštancie preto nesprávne zamietol návrh žalobcov na pristúpenie nového účastníka do konania pre procesné nedostatky, pričom konal tak účelovo. Jeho rozhodnutie je nesprávne. Z týchto dôvodov žalobcovia boli uvedení do omylu zo strany štátu na čom nenesú žiadnu zodpovednosť a boli aj v dobrej viere, že sú spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, a preto nebol daný dôvod na podanie návrhu na reštitúciu pozemku podľa Zákona č. 229/91 Zb. Žalobkyňa má priznané podielové spoluvlastníctvo z konania D XXX/XXXX . a žalobcovia v 2. až 4. rade z konania D XXX/XXXX, pričom v pozemnoknižnej zápisnici nie je žiadnym spôsobom preukázaný prevod tejto nehnuteľnosti na štát, právnickú či fyzickú osobu žiadnym právnym titulom.

13. Žalobcovia v 1. až 4. rade sa stotožnili s návrhom súdu vo vzťahu k otázke náhrady trov konania. Pokiaľ právny zástupca žalovaného navrhoval pripojiť ďalšie spisy do konania, ktoré nemali žiadny súvis s meritom veci, týmto konaním bol celý postup súdu opakovane predlžovaný a tým aj ekonomicky nevhodný. Samotný postup súdu prvej inštancie však bol celkovo neadresný, nakoľko dochádzalo k opakovanému odročovaniu pojednávania. Z týchto dôvodov žalobcovia majú za to, že žaloba je dôvodná, žalobkyňa v 1. rade je vlastníčkou tejto nehnuteľnosti titulom dedenia po svojom otcovi N. I. v zmysle dôvodov, ktoré boli uvedené a rozhodnutie o vyvlastnení pozemku voči nebohému N. C. zomrelom XX.XX.XXXX nenadobudlo právoplatnosť. Pokiaľ pôvodný majiteľ nehnuteľnosti bol nebohým v čase vydania rozhodnutia nemohol sa k veci vyjadriť a správny orgán nepostupoval tým spôsobom, že by ustanovil opatrovníka nebohému vlastníkovi nehnuteľnosti. Táto nehnuteľnosť po nebohom N. C. prešla na terajších účastníkov na základe predložených listín v dedičskom konaní. Ak aj v roku 1992 bola

v prospech I. N. priznaná náhrada za vyvlastnené pozemky, to neznamená, že neuplatnením tohto nároku žalobcovia prestali byť podielovými spoluvlastníkmi tejto nehnuteľnosti. Nemožno pripustiť to, aby zákonodarca uplynutím lehôt na uplatnenie nároku zamýšľal legalizovať prevzatie vecí štátom bez právneho titulu ako legálne konanie. Vo veci bolo doložené rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp.zn. 1Co 113/00 zo dňa 25.10.2000. Žalobcovia teda majú naliehavý právny záujem na podanej žalobe a z obsahu listinných dôkazov vyplýva, že nehnuteľnosť, ktorá je predmetom tohto konania bola nadobudnutá žalovaným v rozpore so zákonom a žalobcovia majú naliehavý právny záujem podľa § 137c na určení ich vlastníckeho práva. Oprávnenosť svojho nároku žalobcovia preukázali listinnými dôkazmi ako aj vyjadreniami či výpoveďami svedkov v konaní. Za vyvlastnený pozemok nebol žalobcom poskytnutý žiadny náhradný pozemok. Z týchto dôvodov žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie, respektíve zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu. Zároveň žiadali, aby odvolací súd pre dôvody hodné osobitného zreteľa napadnutý rozsudok v časti trov potvrdil a náhradu trov stranám sporu nepriznal.

14. Žalobcovia v 1. a 4. rade priložili k odvolaniu ako listinné dôkazy dohodu dedičov zo dňa 10.06.2014 ako aj ďalšie listiny.

15. V replike k odvolaniu žalovaného vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania žalobcovia v 1. až 4. rade uviedli, že s týmto rozhodnutím súhlasia. V konaní dochádzalo k obštrukciám zo strany žalovaného a tento ekonomicky nevhodný navrhoval vykonávanie nesúvisiacich dôkazov. Stotožnili sa s názorom súdu o tom, že takéto rozhodnutie o náhrade trov konania je vzhľadom na kontext konania spravodlivé.

16. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov nevyjadril, vyjadril sa k ich replike ohľadom odvolania voči náhrade trov konania, kedy uviedol, že samotná žaloba nebola dôvodná od počiatku, nakoľko sa žalobcovia nedomáhali svojich nárokov podľa reštitučných právnych predpisov a aj vzhľadom na to, že žalobcovia v 1. až 4. rade boli zastúpení právnym zástupcom neexistujú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania ako sa žalobcovia mylne domnievajú. Zároveň je preukázateľné, že prieťahy v konaní neboli spôsobené žalovaným, nakoľko za vedenie konania pred súdom zodpovedá súd, ktorý rozhoduje o návrhoch na doplnenie dokazovania.

17. K uvedenému podaniu žalovaného žalobcovia v 1. až 4. rade uviedli, že sa stotožňujú s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo vzťahu k trovám konania. V danom prípade sú dôvody hodné osobitného zreteľa pre takéto rozhodnutie.

18. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolania preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

19. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

20. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

21. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom

prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Skutočnosť, že odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu vyplýva z rozsudku ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, č. 20772/92.

22. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

23. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces /§ 365 ods.1 písm. b/ CSP/ odvolací súd uvádza, že táto námietka nebola zo spisu zistená.

24. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušení práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd uvádza, že v odvolaní nebolo konkrétne uvedené akým konaním súdu malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zo spisu odvolacím súdom nebolo zistené všeobecne namietané konanie súdu porušujúce práva odvolateľov na spravodlivý proces.

25. Rovnako všeobecne namietané pochybenie podľa § 365 ods.1 písm. e/ CSP nebolo v odvolaní konkretizované tým, ktoré dôkazy súd prvej inštancie nevykonal. Ani z obsahu zápisnice z pojednávania z 11.3.2000 nevyplýva skutočnosť prednesu návrhov na doplnenie dokazovania žalobcami, ktoré by súd zamietol a tieto nevykonal. Túto odvolacie námietku preto odvolací súd považoval za nedôvodnú.

26. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

27. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

28. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

29. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak ako to vyplýva z výrokovej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonitosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

20. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu žalobcov zamietol. Preto neobstojí odvolacia námietka nepreskúmateľnosti a zmätočnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

30. Odvolací súd uvádza, že odvolacie dôvody boli len zopakovaním argumentov, ktoré boli vznášané žalobcami pred súdom prvej inštancie a tento sa dostatočne presvedčivo vypořiadal s týmito, pričom založil svoje rozhodnutie na skutočnostiach, ktoré v podstate ani odvolaním mu vytýkané neboli, okrem všeobecných tvrdení o tom, že nemožno nikoho nútiť, aby bol stranou sporu v súdnom konaní, s čím sa odvolací súd nestotožňuje a vo vzťahu k predloženým dohodám dedičov, ktoré boli datované dňa 10.06.2014 uvádza, že tieto v zmysle ustanovenia § 366 CSP predstavujú neprípustné novoty v odvolacom konaní, preto podľa § 387 ods. 1, 2 CSP považuje za dôvodné rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť ako v napadnutom výroku I. tak aj v napadnutom výroku II.. S poukazom na presvedčivé odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje, možno len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia o nesplnení procesnej podmienky okruhu účastníkov

konania uviesť, že k takýmto rozhodnutiam dospeli jednak Najvyšší súd ako aj Ústavný súd Slovenskej republiky v nasledujúcich rozhodnutiach:

V konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiťovi, možno považovať za ustálený záver, že až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci sú všetci dedičia považovaní za jej vlastníkov, pričom v danom určovacom spore, títo majú postavenie tzv. nútených procesných spoločníkov (§ 78 ods. 1 CSP). Konania o takejto žalobe sa tak musia zúčastniť (ako žalobcovia alebo ako žalovaní) všetci dedičia, inak je daný nedostatok vecnej legitímácie. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. mája 2019, sp. zn. 8Cdo/94/2018)

V spore o určenie predmetu dedičstva sú dedičia v čase smrti poručiťa oprávnení voči iným osobám spoločne a nerozdielne, majú teda postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov. Účastníkmi konania musia byť všetci do úvahy prichádzajúci dedičia, pretože rozhodnutie v danej veci sa vzťahuje na každého z nich. (uznesenie Ústavného súdu SR z 5. 11. 2019, sp. zn. III. ÚS 93/2019)

31. S poukazom na citované rozhodnutia preto nemožno súhlasiť s názorom odvolateľov, že nemožno nikoho nútiť, aby bol stranou sporu, nakoľko je nepochybné, že pokiaľ poručiť zanechá viac dedičov, sú títo v čase od smrti poručiťa až do vyporiadania dedičstva po ňom právoplatným rozhodnutím súdu považovaní za spoluvlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva a z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva sú oprávnení voči iným osobám spoločne a nerozdielne, pričom v spore o určenie predmetu dedičstva majú z týchto dôvodov postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov. V tomto smere je rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít jednoznačná. S otázkou okruhu dedičov sa správne vypořiadal súd prvej inštancie v bodoch 28 a 29 svojho odôvodnenia.

32. Dohodami dedičov z 10.6.2014 o vyporiadani podielového spoluvlastníctva ako aj ostatnými listinami pripojenými k odvolaniu žalobcov podanými po prvýkrát až v odvolaní sa odvolací súd nezaoberal a na tieto neprihliadal, nakoľko predstavujú prostriedok procesného útoku, ktorý nebol neuplatnený pred súdom prvej inštancie, pričom žalobcovia v odvolaní neuvádzajú žiaden zo zákonných dôvodov (§ 366 C.s.p.), pre ktorý by bolo možné na túto novotu v konaní prihliadnúť, a takýto dôvod, ktorý by bránil žalobcom uvedené skutočnosti predostrieť už skôr, z obsahu spisu nevyplýva ani odvolaciemu súdu. Odvolací súd preto na tieto skutočnosti neprihliadol.

33. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP).

34. Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP).

35. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala.

36. Výnimkou pri rozhodovaní o trovách konania je ust. § 257 CSP, ktorého účelom je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

37. Ako z uvedeného vyplýva, v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ust. § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť pritom môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach

u strán sporu. Pritom rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

38. Judikatúra konštatuje, že ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Uvedené ustanovenie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadať kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (pozri uznesenie NS SR z 28.01.2010, sp. zn. 2M Cdo/17/2009).

39. Rovnako odvolací súd posúdil ako nedôvodné aj odvolanie žalovaného voči výroku o náhrade trov konania. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, že v danom prípade sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, a to predovšetkým s poukazom na charakter sporu. Je nepochybné, že žalobcovia sa domáhajú v tomto konaní nápravy majetkových krívd, ku ktorým došlo v priebehu „minulého režimu“, pričom nepochybne k vzniku tejto situácie prispeli bez viny žalobcov aj orgány štátu, ktoré konali v súvislosti s vyvlastňovacím rozhodnutím, kedy nebolo jednoznačne z archívnych záznamov zrejmé, či tieto orgány dodržali postup, ktorý od nich vyžadovali vtedy účinné právne predpisy. Bolo by v rozpore so zásadou spravodlivosti zaviazat' žalobcov na náhradu trov konania, ktoré im vznikli pri situácií, ktorá nevznikla ich pričinením a na druhej strane takéto rozhodnutie o náhrade trov konania podľa názoru odvolacieho súdu nemôže podstatným negatívnym spôsobom sa premietnuť do majetkovej sféry žalovaného vzhľadom na jeho postavenie podnikateľského subjektu. Preto považoval odvolací súd za dôvodné potvrdiť napadnutý rozsudok aj vo výroku o náhrade trov konania. Obdobný záver vyplýva aj z uznesenia ÚS SR II. ÚS 178/2019 z 03.07.2019.

40. Dňa 12.05.2020 žalobcovia podali návrh na zmenu účastníka v konaní vedenom na Okresnom súde H. podľa § 80 CSP, ktorým navrhli súdu zmenu účastníka v konaní na strane žalovaného, a to tak, že žalovanými v 1. rade bude N. Y. narodený XX.XX.XXXX bytom C. XXXX/XX, XXX XX H. a v 2. rade V. U. D. rodená Y., narodená XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX H.. Predmetný návrh odôvodnili skutočnosťou, že žalovaný v konaní darovacou zmluvou previedol vlastníctvo k spornej parcele na nových vlastníkov, pričom sa domnievajú, že ide o neplatný právny úkon, ktorý sa prieči dobrým mravom. Poukázali na to, že majú naliehavý právny záujem na usporiadaní vlastníckych práv k nehnuteľnosti mpč. XXX/XX o výmere XXXmX evidovanej na parcele č. XXXX/XX v k.ú. H. a nehnuteľnosti mpč. XXX/XX podľa zamerania XXXX/X o výmere XXXXmX v k.ú. H.. Žiadali, aby súd určil vlastnícke právo žalobcov a vyhovel ich návrhu. Poukázali na skutočnosť, že noví vlastníci tejto nehnuteľnosti nereagovali na ich výzvy na mimosúdne urovanie.

41. Z obsahu spisu bolo preukázané, že na základe darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena, ktoré boli povolené Y. úradom pod D zo dňa XX.XX.XXXX sa tieto subjekty stali vlastníkmi nehnuteľností, ktoré sú predmetom konania, čím je preukázaná skutočnosť, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou je spájaný prevod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Keďže žalobcovia navrhli zmenu žalovaných v priebehu konania, odvolací súd postupom podľa § 80 ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 378 ods. 1 CSP preto vyhovel podanému návrhu na zmenu žalovaných.

42. Ako vyplýva z ustanovenia § 80 ods. 3 CSP, ten kto vstupuje do konania prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu, z čoho vyplýva, že pri zmene účastníctva zostávajú všetky účinky spojené s podaním návrhu zachované a procesný nástupca prijíma stav aký je, teda i s úkonmi, ktoré dovtedy v konaní urobil jeho právny predchodca. Nakoľko toto rozhodnutie odvolacieho súdu je rozhodnutím, proti ktorému nie je prípustné odvolanie, odvolací súd s prihliadnutím na zachovanie zásady hospodárnosti v konaní nepovažoval za účelné rozhodnúť o tomto návrhu žalobcov samostatne pred rozhodnutím o odvolaní vo veci samej.

43. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č.

303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že :“súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

44. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 257 CSP, pričom pre rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania bolo podľa názoru odvolacieho súdu spravodlivé aplikovať rovnaké závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí s poukazom na charakter sporu ako aj na ďalšie osobitosti tohto prípadu, ktoré sú uvedené vyššie.

45. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).